

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 133/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. K. M., K., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 320/02, jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2003 doručená sťažnosť Ing. K. M., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom podľa čl. 46 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Košice

- okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 320/02. Sťažovateľ okrem vyslovenia porušenia označených základných práv žiadal prikázať konať a rozhodnúť „čo najrýchlejšie“ vo veci a priznať mu primerané finančné zadostučinenie „v sume 10.000.000 Sk“.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 17. decembra 1999 Okresnému súdu Košice I návrh na ochranu osobnosti, ktorý bol zapísaný pod sp. zn. 22 C 908/00, a zároveň s ním podal aj žiadosť o oslobodenie od platenia súdneho poplatku a o ustanovenie zástupcu v konaní. Podanie zo 17. decembra 1999 doplnil na pojednávaní 12. decembra 2000 o ďalšieho „odporcu“, a to popri Krajskej prokuratúre v Košiciach, o Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky. Okresný súd Košice I konanie uznesením z 30. marca 2001 č. k. 22 C 908/99-11 zastavil, pretože Krajská prokuratúra v Košiciach nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, a voči Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky sa už pred Okresným súdom Košice I vedie konanie o tom istom predmete, čo znamená podľa § 103 Občianskeho súdneho poriadku taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť. Voči tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľ odvolal. Po tom, ako uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 12 Co 397/02-26 zo 16. júla 2002 bolo zrušené uznesenie Okresného súdu Košice I č. k. 22 C 908/99-11 z 30. marca 2001 o zastavení konania z dôvodu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, krajský súd z dôvodu rozhodnutia o vylúčení sudcov Okresného súdu Košice I z prejednávania a rozhodovania tejto veci svojím uznesením sp. zn. 13 Nc 4/02 z 28. januára 2002 vec sp. zn. 22 C 908/99 prikázal okresnému súdu (t. j. Okresnému súdu Košice - okolie), ktorému z tohto dôvodu vec bola postúpená a je vedená pod sp. zn. 7 C 320/02.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že okresný súd v súvislosti so žiadosťou sťažovateľa o oslobodenie od platenia súdneho poplatku zaslal sťažovateľovi 15. augusta 2002 tlačivo na preukázanie osobných a majetkových pomerov, ktoré bolo vyplnené 6. novembra 2002 doručené okresnému súdu. Okresný súd uznesením č. k. 7 C 320/02-35 zo 16. mája 2003 navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov

nepriznal a návrh na ustanovenie zástupcu v konaní zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľ 28. mája 2003 odvolal.

II.

Podľa čl. 127 ods.1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 65/98). Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

1. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02).

Podľa názoru ústavného súdu postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 320/02 po prikázaní veci uznesením krajského súdu sp. zn. 13 Nc 4/02 z 28. februára 2002 nemožno na základe skutočností uvedených v s'ťažnosti považovať za taký, ktorý by signalizoval pri predbežnom prerokovaní možné porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Okresný súd po prikázaní veci vyzval s'ťažovateľa (15. augusta 2002) na preukázanie svojich osobných, majetkových a zárobkových pomerov ako predpokladu pre rozhodnutie o jeho procesnom návrhu, pričom s'ťažovateľ na výzvu okresného súdu reagoval až 6. novembra 2002. Okresný súd rozhodol o jeho procesnom návrhu 16. mája 2003. Rozhodovanie o procesných návrhoch, o ktorých je podľa príslušných procesných kódexov (napr. Občianskeho súdneho poriadku) všeobecný súd povinný rozhodnúť ešte pred vlastným prejednaním a rozhodnutím o merite veci, je okolnosťou, na ktorú ústavný súd musí prihliadať pri posudzovaní tvrdenia o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože takáto okolnosť v zásade bráni súdu konať a rozhodnúť vo veci samej, a tým splniť účel tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (I. ÚS 128/03). Pokiaľ s'ťažovateľ namieta šesťmesačnú lehotu, ktorá uplynula od predloženia podkladov s'ťažovateľa na účely procesného rozhodnutia po toto rozhodnutie, podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na povahu a celkovú dobu konania, ako aj postup okresného súdu, nesignalizuje v danom čase reálnu možnosť porušenia základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (II. ÚS 120/03). Podľa názoru ústavného súdu absentuje príčinná súvislosť medzi šesťmesačnou lehotou, ktorá uplynula od doručenia podkladov s'ťažovateľom okresnému súdu, a možným porušením jeho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

S ohľadom na tieto skutočnosti neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup všeobecného súdu mohol po prijatí návrh na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie tohto základného práva s'ťažovateľa (I. ÚS 65/98). S'ťažnosť s'ťažovateľa bola

z týchto dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

2. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ nepreukázal, že by postup okresného súdu viedol k záveru o existencii príčinnej súvislosti medzi jeho konaním a možným porušením sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. Porušenie základných práv upravených v čl. 46 ods. 2 ústavy v danom prípade podľa názoru ústavného súdu neprichádza vôbec do úvahy, pretože sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia jeho základných práv v občianskoprávnom konaní o ochranu osobnosti a nejde o preskúmanie rozhodnutí orgánov verejnej správy v rámci správneho súdnictva, na ktoré sa vzťahuje čl. 46 ods. 2 ústavy. Vzhľadom na to, že k tvrdenému porušeniu základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 46 ods. 2 nemohlo v tomto type konania dôjsť, ústavný súd túto časť sťažnosti taktiež odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2003